

Kate Chrysson

A libapásztorlány

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Lektor: Gál Veronika

Szerkesztő: dr. Pétery Kristóf

Műszaki szerkesztés, tipográfia: dr. Pétery Kristóf

ISBN: 978-963-607-793-8

© Kate Chryso, 2011

© Mercator Stúdió, 2011

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó

2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu

T: 06-26-301-549

06-30-30-59-489

Kate Chryso

A libapásztorlány

– Joannaaaa! Joannaaa !

A hang, mint vércsevijjogás, élesen, fülsértőn, visszhangot verve, kúszott le a lépcsőkön, szállt ki a nyitott ajtón.

– Joannaaa! Hol vagy?

A Joannának nevezett, szőke, 14 év körüli kislány gyomra összeszorult. A háztól nem messze guggolt, azzal ütötte el az időt, hogy lapos kavicsokat keresett a sárga sóderrel frissen felszórt kerti úton. A kavicsok rajzolatát tanulmányozta, fantáziáját, képzelőerejét latba vetve különféle alakokat, ábrákat próbált rajtuk felfedezni.

A hang tulajdonosa Marlene volt, Joanna apjának, Frank Cobblernek a második felesége.

Katie, Joanna édesanyja, egy évvel ezelőtt halt meg balesetben. Autójával szakadékba zuhant. Azonnal szörnyethalt. Az autó kigyulladt, a holttest a felismerhetetlenségig összeégett. Frank a baleset után összeomlott. A gyásza és a fájdalom mély volt és őszinte. Imádták a vadóc, féktelen, nem különösebben szép, de csupa szív Katie-t, akivel boldog házasságban élt akkor már 15 éve. Senki sem gondolta volna, hogy alig több mint fél év elteltével új asszonyt hoz a házhoz.

Marlene vörös hajú, ígéző idomokkal megáldott, zöld szemű démon volt, aki erotikus kisugárzásával pillanatok alatt rabul ejtette a férfit. Igyekezett elhítenni vele, hogy Joannának szüksége van egy anyára, megígérte, hogy megpróbálja betölteni az űrt, ami Katie halála után mindkettőjükben maradt. Joanna próbált ugyan tiltakozni, nem akarta, hogy az ő személye egy, a házasság mellett szóló érv legyen, de mindhiába. Franket elbűvölte a tüzes, szenvedélyes Marlene, aki a hálószobában olyan örömeiben részesítette a férfit, amiről addig az nem is álmodott.

Az új asszony próbált kedves lenni Joannához is, de a kislány ösztönösen érezte a szavak mögötti hidegséget, érezte, hogy a mosoly csak álarc. Össze volt zavarodva, nem is tudta igazán mit is érez Marlene iránt. Sokszor talán a félelem szorította össze a szívét, amikor a hidegen csillogó zöld szempárba nézett, sokszor a gyűlölet lobbant fel benne. Úgy érezte Marlene elveszi tőle az apját, és Frank egyre távolabb kerül tőle. Ezt talán még meg is bocsátotta volna Marlene-nek, ha látja azt, hogy apja felhőtlenül boldog. De a mézesetek hamar elmúltak, Frank szeme előtt lassan eloszlott a rózsaszín köd, és a homlokát egyre gyakrabban redőzték a ráncok, tekintete egyre gyakrabban borult el.

Joanna úgy érezte, hogy a nő nem is szereti az apját, és nem is értette miért ment hozzá feleségül.

A kislány félúton a gyermekkortól a felnőtté válás felé, gyakran visszavonult a szobájába, és előszedte kedvenc babáját, akit anyja

után Katie-nek hívott. Neki keseregte el rossz érzéseit, és az egyre ritkábbá váló örömeit is. Máskor vad bosszún törte a fejét, és esztelen gondolatai voltak, hogyan üldözze el Marlenet a háztól.

Nyíltan szembeszállni még nem mert vele, már csak azért sem, mert nem akart apjának fájdalmat okozni.

Nevének hallatán kiejtette a kezéből a kavicsokat és elindult felfelé. A lépcsőn megint elérte a hang:

– Joannaaa!

– Itt vagyok – mondta, amint belépett a szobába, ahol Marlene tartózkodott.

– Mit csinálsz? Felöltöztél már? Apád pillanatok alatt itthon lesz, utána máris indulunk. Hogy nézel ki? Még meg sem fésülködtél! Nem szeretnék elkésni miattad!

– Nem kell elkésned! Én nem megyek! – vágta ki a szavakat a kislány elszántan.

Marlene szája a meglepetéstől tátva maradt. Ez volt az első el-
lentmondás az eltelt fél év alatt. Igazából már számított rá, tudta, hogy viszonyuk nem felhőtlen és csak idő kérdése, hogy mikor robban a bomba.

– Ah, tehát kinyílt a kisasszony csipája. És mégis, hogy gondolod?

– Ez igazán egyszerű. Nem elmenni, azt jelenti, maradni. Tehát ha nem megyek el, az azt jelenti, itthon maradok.

– Még szemtelen is – csattant fel az asszony. – Igyekezz öltözni, nincs időm itt vitatkozni veled!

Joanna hátat fordított és kiment. Végigporoszkált a hosszú folyosón, kinyitotta szobája ajtaját és belépett. Katie az ágyon ült. Joanna odalépett az ágyhoz, felemelte a babát.

– Katie, kicsi Katie. Mondd, mit tegyek?

Végignyúlt az ágyon, a babát maga mellé fektette, kezét a feje alá csúsztatta, és a mennyezetet bámulta. Nem is hallotta, amikor Frank megjött.

A kopogásra riadt fel. Frank állt az ajtó túloldalán.

„Hm, apa újabban kopog, mielőtt benyit” suhant át az elméjén.

– Joanna?!

– Gyere be apa!

Az ajtó kinyílt. Frank állt az ajtóban. Magas, sötét hajú, a negyvenes éveik közepén járó, arányos testalkatú, feltűnően jóképű férfi volt. A szeme sötét, szemöldöke, sűrű, ívelt, arca markáns.

– Hello. Mi a baj Joanna? Marlene mondta, hogy nem akarsz eljönni a partira Janklovicékhoz.

– Igazat beszélt.

– Megtudhatnám az okát?
– Nincs kedvem. Ez nem elég ok? – kis szünet után hozzátette. – Talán jobb lenne, ha ti sem mennétek el.
– Joanna! Egyszer-kétszer vissza lehet utasítani a meghívást. De ha mindig visszautasítom, hamarosan elveszítem a barátaimat. Többet nem hívnak.
– Teljesen mindegy. Ha elmégy, akkor sem.
– Ezt miért mondd?
– Tudod jól, mit gondolnak az emberek rólad és a feleségedről. Most még hívnak, mert udvariasak. De ha jobban megismerik őt... miatta is elveszítheted a barátaidat. Anya nyomába sem ér. Csak szégyenkezned kell vele, ha kinyitja a száját. Olyan közönséges.
– Fáj nekem, hogy ennyire nem tudjátok egymást elviselni.
– Ugye maradhatok?
– Nem bánom. Mi indulunk.
– Érezd jól magad apa!
– Köszönöm kicsim.
Frank lehajolt, hogy puszt adjon Joannának. A kislány észrevette apja sötét hajában az első ezüst szálakat.

*

Henry Miller a tágas, kényelmes nappaliban üldögélt egy öblös, bár már kissé kopottas fotelben, és újságot olvasott. Várta, hogy megcsördüljön a telefon. Egyik ügyfele ígérte, hogy ma délután felhívja valaki, akinek ő ajánlotta Henryt.

Henry magánnyomozó volt. Álmos kisváros, álmos emberek, nem túl izgalmas munkák. Általában unatkozó, gazdag, de legalábbis jó módú szépasszonyok adtak neki feladatot, amik ritka kivételtől eltekintve abból álltak, hogy a csapodár, vagy annak vélt férjeket kellett figyelgetnie naphosszat, vajon tényleg csalják-e asszonyaikat. Olykor már-már az örületbe kergették a többnyire jómódú, fennhéjázó nők, akik unalmukban nem tudták mit kezdjenek magukkal. „Istenem, itt megállt az idő” gondolta Henry sokszor. „Ez a város száz évvel ezelőtt pontosan ilyen lehetett. A különbség mindössze annyi, hogy ma már nem kell kurblizni az autókat, és a zsebekben ma már ott lapul a mobiltelefon is.”

Mindennek ellenére nem panaszkodott. Ha nem is túl fényesen, de elég jól megélt a jövedelméből, és családjának egy átlagos polgári jólétet tudott biztosítani.

Olyan mélyen elgondolkodott, hogy összerendezte, amikor a telefon megszólalt.

Nem tévedett. Valóban egy újabb nő, egy újabb gyanús férj, hát-
térben a lehető leggyanúsabb titkárnővel.

– Igen asszonyom. Igen asszonyom. Jó asszonyom. Akkor holnap
délelőtt felkeresem.

Éppen visszaakasztotta a telefonkagylót a helyére, amikor bevi-
harzott a szobába tizenhat esztendőös leánya Madge.

– Az előbb talákoztam Harriett néniel – kezdte szertelenül, nagy
hangon.– Azt mondta, hogy Joanna a hét végén érkezik, és lehet,
hogy itt tölti az egész nyarat.

– Óh, igazán? No ennek örülök.

Madge és Joanna jó barátnők voltak, miként Frank és Henry is ba-
rátok. Ez utóbbi kettő ugyanabba a középiskolába járt. Bár később
elváltak útjaik, a kapcsolatot azóta is tartották. Ezt még az is meg-
könnyítette, hogy Harriett, Frank korán elhunyt bátyjának özvegye,
Henry szomszédságában lakott. Joanna gyakran töltötte a tanítási
szünetek egy részét Harriett néniel, így Franknek is jó oka volt gyak-
ran ellátogatni a „porfészekbe” ahogy ő mondta. Amíg Katie élt, Henry
és felesége Rene is el-elmentek Frankékhez, de Katie halála óta ezek
a látogatások megszűntek. Az új asszonyt csak egyszer látták, „de
elég is volt belőle” mondogatta néha Henry, amikor szóba került Katie
tragikus halála. Bár szóval nem mondta, de a szíve mélyén Henry is
elítélte ezt a gyors házasságot. Marlene iránt ösztönös ellenszenvet
érezett. Valami nyugtalanságot, megmagyarázhatatlan feszültséget
érezett a közelében, ezért úgy intézte, hogy ne kelljen vele találkoznia.
Franknek ez nem esett jól, de mit tehetett. A legtöbb barátjuk így ér-
zett, ezért igyekezett hát ápolni a jó viszonyt azzal a néhánnyal, aki
Katie halála után is próbált vele kapcsolatban maradni.

Henry sajnálta Joannát, érezte, hogy a kislány mennyire magá-
nyos, ezért ha tehetett igyekezett felvidítani. A két lányt elvitte csava-
rogni a város körüli hegyekbe, vagy beült velük egy moziba, és utána
hamburgert ettek a sarki talponállóban.

Mindkét kislány szerette a természetet. Joanna időnként egyedül is
elsétált a városka szélére, az erdőbe, ami nem volt messze tőlük.
Barangolt a csalitosban a fák között, leereszkedett a vízmosásba, ami
nyáron általában száraz meder volt csupán. Tavasszal, amikor a he-
gyekben elolvadt a hó, vagy nagy esőzések után, víz csörgedezett az
alján. Joanna csupán egyszer látta amint megáradt benne a víz, zúg-
va rohant lefelé, magával hordott mindenféle szutykot, – üres flakon-
kat, dobozokat – amiket a lelkiismeretlen kirándulók hagytak maguk
mögött. Akkor igazán félelmetes volt.